

(χαιρετισμός του Π. Μαυροειδή εκ μέρους της ANΤΑΡΣΥΑ σε εκδήλωση της ΛΑΕ για το BREXIT)

Ας αφήσουμε για άλλους τις επιφανειακές υμνολογίες και πολύ περισσότερο τις **πρόστυχες ελεεινολογίες**, τις τόσο εύκολες στις οποίες οι σφουγκροκωλάριοι της εξουσίας καταφεύγουν όταν μιλούν για τη λαϊκή θέληση στην περίπτωση που αυτή είναι άλλη από αυτή που παρήγγειλαν.

Το **Brexit δηλαδή η απόφαση του βρετανικού λαού για έξοδο από την ΕΕ**, απαιτεί να σκεφτούμε και να συζητήσουμε σοβαρά. Με αισιοδοξία και απαιτητικότητα μαζί.

Πρώτο, το Brexit διέλυσε το μύθο (δυστυχώς κυρίαρχο και στη λεγόμενη ευρωπαϊκή αριστερά) ότι το φονικό υπερ-όπλο του κεφαλαίου που λέγεται ΕΕ, έχει, δήθεν, εξασφαλισμένη, δεδομένη και **ακλόνητη μακρομέρευση**. Ανέτρεψε την αντιδραστική θεωρία ότι το να τα βάζει κανείς μαζί της είναι σαν να κυνηγάει ανεμόμυλους.

Δεύτερο, το Brexit παρέδωσε στην κοινή χλεύη την άποψη που παρουσίαζε την **άμεση έξοδο από την Ευρωπαϊκή Ένωση ως ανέφικτη**, αλλά και συνώνυμη λιμών, σεισμών και καταποντισμών. Καμία καταστροφή δεν έγινε, εκτός από αυτή στα κεφάλια των ιθυνόντων της ΕΕ.

Τρίτο, το Brexit, διαμορφωμένο καθοριστικά από την ταξική εργατική ψήφο των πληβείων των εργατικών περιοχών, μας φωνάζει δυνατά ότι **στον πυρήνα της σημερινής κοινωνικής και πολιτικής διαπάλης βρίσκεται το κοινωνικό ζήτημα**, δηλαδή το ερώτημα «είτε συντριβή του κόσμου της εργασίας με μια ιστορικών διαστάσεων καταβύθιση της θέσης του ως προϋπόθεση για την ανάταξη του καπιταλισμού από την κρίση του, είτε εργατική απάντηση με στρατηγικούς όρους». Το Brexit δε μας έδωσε την απάντηση στο ερώτημα, αλλά μας δείχνει σε πιο πεδίο και ποιες **κοινωνικές δυνάμεις** μπορούν να τη σηκώσουν στους ώμους τους.

Τέταρτο, το Brexit μας διδάσκει πως ο κοινωνικός κανιβαλισμός του κεφαλαίου, πάει μαζί με την ύβρη απέναντι στη **δημοκρατία** και σε κάθε έννοια **λαϊκής κυριαρχίας** και το δικαίωμα των λαϊκών τάξεων σε κάθε χώρα να καθορίζουν την πορεία της. Ανέστησε την ελπίδα ότι οι λαοί μπορούν να βγάλουν γλώσσα στη **σύγχρονη απολυταρχία** και τον ολοκληρωτισμό του κεφαλαίου.

Πέμπτο, το Brexit φωνάζει δυνατά πως **υπάρχει και λαός!** Λαός, που οι αντίπαλοι του τον υποτίμησαν μέσα στην ταξική αλαζονεία της εξουσίας τους. Λαός, που τον μισούν και τον εχθρεύονται. Αλλά και λαός, που μπορεί να ορθώνει το ανάστημά τους, κόντρα στην εκστρατεία φόβου και να γίνεται έτσι λαός που τον τρέμουν.

Έκτο, το Brexit μας υπενθυμίζει πως η μαζική, διακριτή αριστερά αντάξια των περιστάσεων, η αριστερά που θα τα βάλει με την ΕΕ και την καπιταλιστική αναδιάρθρωση που σήμερα πατούν επί πτωμάτων και εργατικών δικαιωμάτων, είναι το μεγάλο ζητούμενο, αλλά δυστυχώς όχι πραγματικότητα. Στο κρίσιμο δίλημμα μέσα ή έξω από την ΕΕ η περίφημη δήθεν αριστερή στροφή των Εργατικών κοινοτοποιοτήθηκε. Συντασσόμαστε με τις δυνάμεις του **Lexit** δηλαδή της αριστερής εξόδου, που τουλάχιστον κράτησαν όρθια αυτή την προοπτική.

Έβδομο, το Brexit ταρακουνάει το σύνολο των δυνάμεων που μιλούν στο όνομα της αριστεράς, φωνάζοντας δυνατά πως ο **αποφασιστικός κρίκος** για αυτή ή την άλλη κατεύθυνση των εξελίξεων, για την αντιδραστική ή αντικαπιταλιστική σοσιαλιστική διέξοδο από τη σημερινή τραγωδία είναι το ερώτημα **«έξοδος ή παραμονή στην ΕΕ;»**. Δεν είναι μόνο, αποσπασμένα και ασύνδετα, το ερώτημα της ευρωζώνης. Όταν αυτό το μήνυμα έρχεται από τη Βρετανία που είναι εκτός ευρωζώνης, που δεν έχει επικυρώσει το Δημοσιονομικό Σύμφωνο και έχει τόσες ισχυρές συμφωνίες εξαίρεσης από την εφαρμογή συνθηκών της ΕΕ, χρειάζεται διπλό και τριπλό διάβασμα σε χώρες όπως η Ελλάδα όπου η ΕΕ καθορίζει τα πάντα, θέτοντας μέσω του Δημοσιονομικού Συμφώνου **καθεστώς μόνιμης αντεργατικής σφαγής**.

Όγδοο, το Brexit μας μαρτυράει ολοκάθαρα ότι η εργατική τάξη της Βρετανίας θεωρεί την ΕΕ εχθρό της. Δε θα μπορούσε ωστόσο και δε μας προσφέρει εγγύηση για το χρώμα και την πολιτική κατεύθυνση αυτής της απόρριψης. Απορρίπτουμε την προπαγάνδα όσων ασχημονούν ενάντια στη λαϊκή ψήφο παρουσιάζοντάς την, ολοκληρωτικά σχεδόν, ως ψήφο ξενοφοβική και συντηρητική.

Έχουμε επίγνωση ωστόσο της δραματικής ανάγκης της μάχης της ηγεμονίας, για αριστερή, αντικαπιταλιστική, διεθνιστική και σοσιαλιστική διέξοδο και όχι αστική, εθνικιστική.

Μάχη για ηγεμονία σε ποιο στρατόπεδο και με ποιο ερώτημα όμως;

Όποιοι βρεθούν στο **στρατόπεδο της παραμονής στην ΕΕ** ή έστω της παραπομπής στο μέλλον της μάχης για την έξοδο, για να δώσουν δήθεν τη μάχη με την αυταπάτη «πως μια άλλη ΕΕ είναι εφικτή», «είναι κιόλας νεκροί και ας μη το ξέρουν», όπως λέει ο ποιητής.

Όποιοι **βρεθούμε στο στρατόπεδο της εξόδου από την ΕΕ**- ελπίζουμε, θέλουμε, προτείνουμε, πασχίζουμε σαν ΑΝΤΑΡΣΥΑ, όσο το δυνατό περισσότεροι- με πρώτο σταθμό τη συμμετοχή στη σχετική πρωτοβουλία για την έξοδο από την ΕΕ (με προβολή και του αιτήματος για δημοψήφισμα), θα μπορέσουμε να θέσουμε το ζήτημα της εργατικής, διεθνιστικής και σοσιαλιστικής διεξόδου.